

Biblijna definicja usprawiedliwienia

Biblijne uzasadnienie nie jest aktem sądowym. Nie ma podobieństwa między sprawiedliwością sądów ludzkich a sprawiedliwością Bożą. Usprawiedliwienie Boże pochodzi ze stwórczego aktu Boga, przez który nowy człowiek jest stworzony według Boga w prawdziwej sprawiedliwości i świętości (Ef 4:24). Biblijne uzasadnienie nie przypomina aktu sądowego, ponieważ nawet w sądzie ludzkim winny nie zostaje uznany za niewinnego.

Biblijna definicja usprawiedliwienia

UZASADNIENIE biblijne odnosi się do nowego stanu, który dotyczy tych, którzy wierzą (odpoczywają) w Chrystusie przez prawdę ewangelii (wiarę), w wyniku stwórczego aktu BOGA, oraz człowieka zrodzonego w Adamie, winnego przed Bogiem po śmierć z Chrystusem jest ponownie stworzona (uczyniona) nowym sprawiedliwym człowiekiem, wolnym od winy i kary.

Wiadomo, że słowa „usprawiedliwiony” i „sprawiedliwość” są tłumaczeniami podobnych greckich słów (czasownik dikaiōō, czynić, ogłaszać sprawiedliwie, uzasadniać; rzeczownik, dikaiosune, sprawiedliwość; przymiotnik, Dikaios, po prostu).

Kiedy Bóg usprawiedliwia człowieka, to dlatego, że stworzył nowego człowieka, to znaczy nowy człowiek jest stworzony sprawiedliwym i z tego powodu Bóg ogłasza go jako sprawiedliwego i prostolinijnego.

Akt sądowy lub akt łaski nigdy nie ustanowiłby stanu prawości

(niewinności), który jest właściwy dla nowego stworzenia. Nowy człowiek zrodzony w Chrystusie jest ogłoszony tylko dlatego, że w rzeczywistości jest wolny od winy, to znaczy nowy człowiek jest synem posłuszeństwa, co kontrastuje z jego starym stanem: winnym, potępionym, synem gniewu i nieposłuszeństwa.

Dla wielu teologów, a wśród nich podkreślamy E. H. Bancroft, uzasadnienie jest następujące:

“ Sądowy akt Boga, przez który ten, kto pokłada swoją ufność w Chrystusie, zostaje ogłoszony sprawiedliwym w Jego oczach i wolny od wszelkiej winy i kary ” Bancroft, Emery H., *Elementary Theology*, wyd. 3, 1960, Tenth Impression , 2001, Editora Batista Regular, strona 255.

Dla Scofielda, choć usprawiedliwiony, wierzący jest nadal grzesznikiem. Bóg traktuje go jako sprawiedliwego, ale to nie znaczy, że Bóg czyni kogoś sprawiedliwym.

„Usprawiedliwienie jest aktem Boskiego uznania i nie oznacza uczynienia człowieka sprawiedliwym” Scofield, C. I., *Scofield Bible with References*, Romans 3:28.

Wydaje się, że usprawiedliwienie nie jest aktem sądowym. Nie ma podobieństwa między sprawiedliwością sądów ludzkich a sprawiedliwością Bożą. Usprawiedliwienie pochodzi ze stwórczego aktu Boga, przez który rodzi się nowy człowiek, według Boga w prawdziwej sprawiedliwości i świętości (Ef 4,24). Usprawiedliwienie nie jest aktem sądowym, ponieważ nawet w sądzie ludzkim osoba winna nie może zostać uznana za niewinną.

Usprawiedliwienie następuje przez prawdę ewangelii, to znaczy przez wiarę (ewangelię), która została kiedyś dana świętym. To nie „wiara”, którą człowiek pokłada w Bogu, usprawiedliwia go, ale usprawiedliwienie pochodzi z „przesłania ewangelii” (wiary), które zawiera moc, która daje życie nowemu człowiekowi (Rz 1:16-17).

Taka moc jest dana tym, którzy wierzą (wiara), to znaczy odpoczywają w Chrystusie, Tym, który ma moc uczynić dzieci Adama dziećmi dla siebie (J 1:12-13). Dlatego Paweł mówi, że sprawiedliwość Boża to „wiara w wiarę”.

Dla Scofielda Bóg nie czyni człowieka sprawiedliwym, a jedynie uznaje go i traktuje jako sprawiedliwego. Otóż, słowo przetłumaczone przez usprawiedliwienie to czynić, czynić, uznawać za sprawiedliwych, a stwarzając nowego człowieka w Chrystusie, Bóg czyni wszystko nowym. W Chrystusie pojawia się nowy człowiek w nowym stanie i w nowym czasie!

Nowy człowiek jest stworzony w prawdziwej sprawiedliwości i świętości, a zatem stwierdzenie, które Bóg stawia na nowe stworzenie, nigdy na starego człowieka zrodzonego w Adamie. Bóg nie jest człowiekiem, który kłamie. Nie ogłasza fałszu. Tylko sprawiedliwi są uznani za prawych. Gdyby Bóg uznał i uznał osobę za prawą, chociaż nie był, to nie byłoby prawdą. Jednak wiemy, że Bóg jest prawdziwy i nie ustanowiłby kłamstwa:

„Abyśmy mieli niezachwianą pociechę z powodu dwóch niezmiennych rzeczy, w których Bóg nie może kłamać, my, którzy schroniliśmy się w zachowaniu proponowanej nadziei” (Hbr 6:18).

Louis Berkhof w swojej Systematycznej teologii definiuje usprawiedliwienie jako akt sądowy, który różni się od powyższych rozważań: - *„Usprawiedliwienie jest sądowym aktem Boga, w którym On oświadcza, opierając się na sprawiedliwości Jezusa Chrystusa, że [wszelkie roszczenia prawa [zarówno w zakresie tego, czego wymaga od nas Prawo, w postaci pozytywnego posłuszeństwa i osądu grzesznika co do potępienia i śmierci] są zadowoleni z widoku grzesznika ”*. Ten sam.

Tak jak w sądzie ludzkim winowajca nie może zostać uniewinniony ani wolny od kary, tak Bóg nie usprawiedliwia złego, ponieważ taki czyn byłby niesprawiedliwy.

„Odwróćcie się od słów kłamstwa i nie zabijecie niewinnych i sprawiedliwych; bo nie usprawiedliwiam niegodziwego ”(Wj 23: 7).

Dlatego wierząc w Chrystusa człowiek umiera razem z Chrystusem, ponieważ ustalona kara nie może przejść od osoby grzesznika (Rz 7: 4). Tylko ten, kto umarł, jest usprawiedliwiony z grzechu „Albowiem kto umarł, został usprawiedliwiony z grzechu” (Rz 6: 7). Oznacza to, że Bóg nigdy nie ogłasza niegodziwych prawych, to znaczy ludzie urodzeni po nasieniu Adama nigdy nie zostaną usprawiedliwieni przez Boga. Tylko ci, którzy narodzili się ponownie w Chrystusie, są uznani za prawych, ponieważ umarli z Chrystusem i nowe stworzenie pojawia się na nowo.

Bóg tylko ogłasza sprawiedliwych tych, którzy powstałi z martwych z Chrystusem, dla nowy człowiek jest zasadzony według niezniszczalnego nasienia, nasienia ostatniego Adama: Chrystusa (Iz 61: 3).